

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





2:a årg.

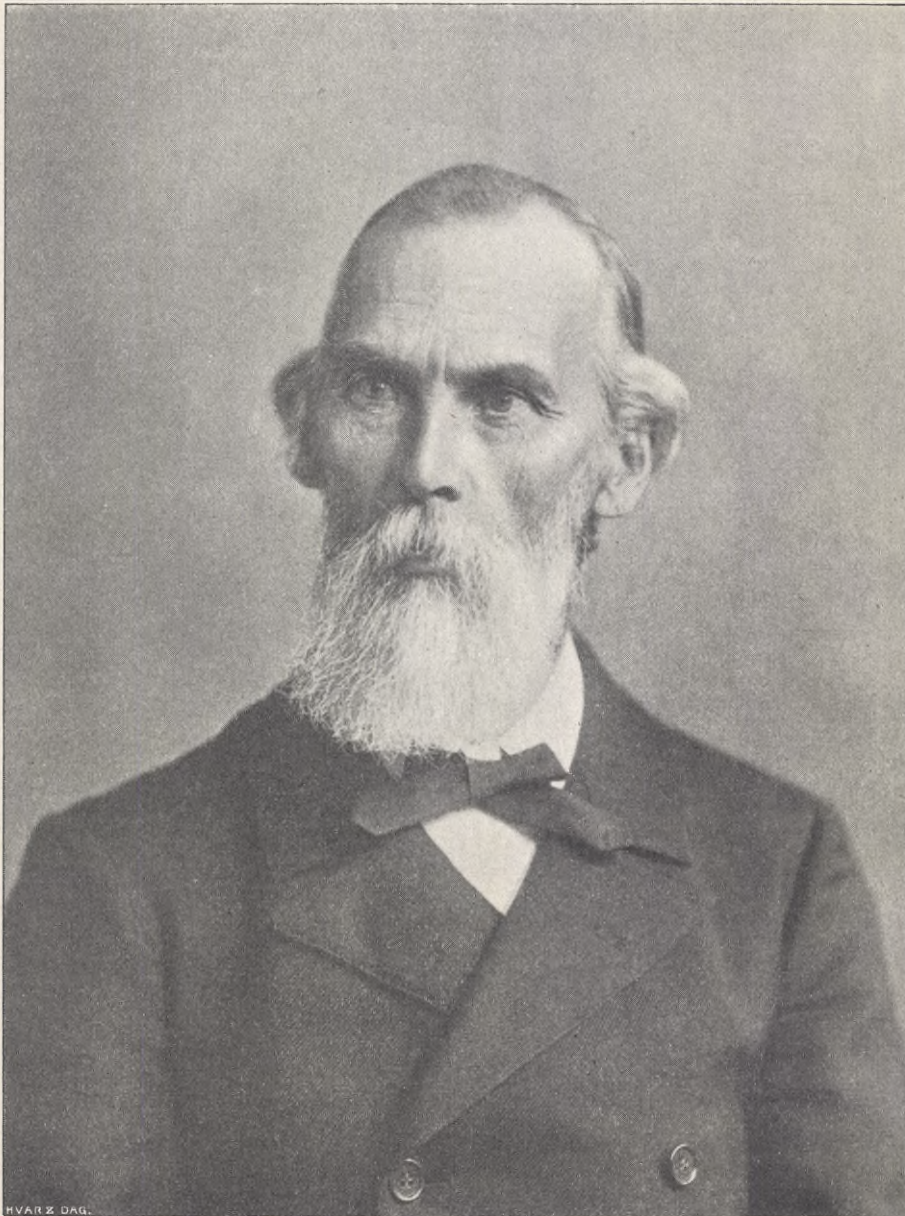
Den 3 Mars 1901

N:r 23

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Albert Teodor Gellerstedt* (med 1 porträtt). *John Berg* (med 1 porträtt). *Stora operan i Stockholm* (med 8 illustrationer). *Albert Ranfts jubileum* (med 1 illustration). *Konung Edward VII:s första parlament* (med 2 illustrationer). *Sällskapet W.6 jubileum* (med 3 porträtt). *Den stora fabriksbranden i Borås* (med 2 illustrationer). *En egendomlig sjöolycka* (med 1 illustration). *Bilder från Oxelösund* (med 2 illustrationer). *Charles Gregorowitsch* (med 1 porträtt). *Elisha Gray f* (med 1 porträtt). *"Sjöbjörnar"*. Öfers. för HVAR 8 DAG. *"Den moderna dramatiken"* (med 1 illustration). Två nyutnämnda professorer vid Göteborgs Högskola (med 2 porträtt). Trenne utländska porträtt för dagen. *Veckans porträttgalleri* (med 12 porträtt).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG, 1901.



HVAR 8 DAG.

Foto. Wolfenstein, Sthlm.

ALBERT TEODOR GELLERSTEDT.

ALBERT TEODOR GELLERSTEDT.

SVENSKA AKADEMIENS NYE LEDAMOT.

På den efter kanslirådet F. Sander tomma sjunde stolen i Svenska akademien — F. A. von Fersens stol — har genom akademiens val och kallelse af den 14 februari öfverintendenten Albert Teodor Gellerstedt fått sin plats.

Detta val kan icke hälsas med annat än gillande. Då akademien ju icke rekryterar sig inom de yngres led var det nog icke så lätt att bland skalderna, och en skald ville man denna gång ha, finna en riktigt fullgod förmåga. Gellerstedt är dock en sådan, men hans diktning har varit af en sådan art, att den aldrig gjort något utomordentligt uppseende, låtit vidt och bredt tala om sig. Den har snarare värmt och glädt i det tysta. När Svenska akademien nu hedrat den försynte skalden med sitt val, har akademien emellertid visat sig ha en lycklig blick.

Gellerstedt föddes den 6 oktober 1836 i Säterbo socken, Västmanlands län. Vid 16 års ålder blef han lärjunge vid Akademien för de fria konsterna, där han utbildade sig till arkitekt, förnämligast under Scholander. 1860 blef han anställd vid öfverintendentsembetet, och sedan han utmärkts med den k. medaljen för prisämne i byggnadskonsten, bereste han som akademiens stipendiat 1862 och 1863 Danmark, Tyskland och Frankrike, där han studerade den moderna järnarkitekturen. 1863 och 1864 vistades han i Italien och Sicilien, där han i Rom, Neapel och Pompeji idkade konststudier efter antiken.

År 1864 erhöi Gellerstedt anställning som ingenjör vid lots- och fyrinrättningen, kallades följande år till agrée af konstakademien och anställdes 1874 som lärare vid Tekniska högskolan i allmän byggnadslära och husbyggnadskonst. Han hade 1872 tagit afsked från konstruktörsposten och lämnade sin ingenjörsbefattning 1877, då han utnämndes till professor i arkitektur och fackskoleföreståndare vid Tekniska högskolan. Samma år valdes han till ledamot af Akademien för de fria konsterna, hvars sekreterare han var 1881—1891. Han utnämndes 1882 till intendent och 1884 till förste intendent vid öfverintendentsembetet, hvars chef han blef 1897.

Gellerstedt har utfört ritningar till åtskilliga enskilda byggnader samt till fyrtor och gravårdar, bl. a. till gravården öfver O. P. Sturzen-Becker, på Helsingborgs gamla kyrkogård. Han har utgifvit studieteckningarna »Arkitektoniska fragmenter» och redigerat ett par årgångar af »Mönster på konstindustri och slöjd, utgifven af Svenska Slöjdföreningen». Vidare har han lämnat bidrag till »Teknisk Tidskrift», »Ny Illustrerad Tidning» och »Svenska konstminnen, utgifna af Svenska fornminnesföreningen». Hans signatur är A. T. G. Som aqvarellist har han målat utsikter och arkitekturvyer. Han har dessutom utfört åtskilliga fina etsningar. Egron Lundgrens-medaljen tillerkändes honom 1887 för aqvarellmaleri.

honom 1893 Carl Johanspriset på grund af hans litterära förtjänster.

Som slutord till en af sina diktsamlingar säger skalden:

... Men månet hjärta svallar
ju öfver, som du vet,
ibland af sorgsna tankar,
ibland af salighet:

Kring de förlupna gnistor,
kring tår, som fram sig bröt,
jag visans tunna hölje
med härlig omsorg slöt.

Och stämmingsfulla stunder
går ingen miste om;
för mig, när en förgätits,
en ny, mer lycklig kom:

Kring dem min dikt sig gjutit
liksom när stillnad sjä
ses famna om och kyssa
och spegla af sin ö.

Och haf och skog och blommor
och fogelsång och fläkt
jag älskat såsom vänner,
ja som mitt hjärtas släkt.

Hvad ljuft, hvad obeskrifligt,
de efter hand mig lärt
jag gnolat på — väl fåfängt,
men lika fullt mig kärt.

Se där min boks historia —
väl hennes ursäkt ock.
Fann du små korn af sanning,
du vann ju något dock.

Gellerstedt har med dessa ord gifvit en karaktär af sitt skaldskap. Det är *visan*, som han odlat, den musikaliska visan, och dess innehåll äro »haf och skog och blommor och fogelsång och fläkt!» I den djupa skogen, bland blommorna, är Gellerstedt hemma som ingen annan, och han tolkar blommornas språk, lika väl som vindens sus och foglarnes sång. Men stundom diktar han också om människolifvet, kort, epigrammatiskt — den knappa formen är Gellerstedts specialitet — och då påträffar man alltid »små korn af sanning».

En miniatyrmålare kan man kanske säga om denne noble och försynte skald, en miniatyrmålare i ord, hvilken utför sina taflor med de mest delikata penseldrag.

Hör blott på en af skaldens »Vårvisor»:

Nyss ner ur molnen
en visa klang
så ljuf, att ögat
i tårar sprang,

Att hela nejden
klang till helt glädt
af hälften jubel
och barnaskratt.

Att blott dess eko
uti mitt bröst
förstummat minnet
af frost och höst,

Den första lärkan
det var, som slog:
jag såg en drifva,
som grät och log.

Till sist taga vi oss friheten anföra ett af dessa poem, som innehålla »små korn af sanning».

MIN TRO.

Man säger att en engel
igenom rummet går,
när efter glam och gamman
en plötslig tystnad rår.

Jag har min tro: att englar
i skaror lyssna glädt,
när goda hjärtan skämta
och brista ut i skratt.

* * *

Gellerstedts poetiska alster föreligga i samlingarne »Dikter», 1871, »Dikter, ny samling», 1881, »Eftersommar, en skizsbok på vers», 1891, och »Gamla visor», 1900. Svenska akademien tilldelade

JOHN BERG.

Fotografi af H. HAMNQUIST, Stockholm.

En af de allra skickligaste läkare, en af de förnämsta kirurger som Sverige eger, professor John Vilhelm Berg, har i dessa dagar fyllt 50 år.

Son till den utmärkte läkaren och statistikern, öfverdirektören och chefen för statistiska centralbyrån Fredrik Teodor Berg och hans maka Emma Vilhelmina Stokoe, föddes John Berg, i Stockholm den 2 mars 1851. Han blef 1869 student i Upsala, där han 1874 tog med. kandidatexamen. Licentiatexamen aflades 1878 vid Karolinska institutet i Stockholm, och sedan Berg 1878—79 tjänstgjort där som amanuens, kallades han 1881 till docent i kirurgi vid Karolinska institutet och promoverades s. å. till med. doktor i Upsala. Den afhandling han utgaf och försvarade gälde »Studier öfver tungkräftan och dess behandling».

Åren 1880—85 tjänstgjorde den unge läkaren äfven som biträdande läkare vid Ortopediska institutet. Men redan 1885 utnämndes han till e. o. professor i kirurgi vid Karolinska institutet och biträdande öfverkirurg vid Serafimerlasarettet, hvarjeme han 1885—92 bestridde platsen såsom öfverläkare vid Kronprinsessan Lovisas vårdanstalt för sjuka barn. 1893 blef Berg ordinarie professor i kirurgi vid Karolinska institutet samt öfverkirurg

vid Serafimerlasarettet och chef för dess ekonomi och förvaltning.

Professor Berg har offentliggjort många vetenskapliga uppsatser i »Hygiea», »Nord. Med. Arkiv», »Förhandl. vid 5:e Allm. sv. läkaremötet i Stockholm», o. s. v. Hans föreläsning vid tillträdet af professuren handlade om »den moderna hjernkirurgien».



PROFESSOR JOHN BERG

Jemte sin lärare- och embetsverksamhet har professor Berg utöfvat en synnerligen stor praktik. Han befinner sig på höjden af den moderna kirurgi utveckling, och de operativa ingrepp han företagit äro, snart sagdt, oräkneliga. Öfverallt i vårt land är John Bergs namn känt. Allmänheten hyser det fullaste förtroende till hans utomordentliga skicklighet, och professor Berg är i allra högsta grad anlitad. Men det är icke blott hans utmärkta förmåga som kirurg, hvilken gjort honom så högt uppskattad, utan äfven hans sällsynt sympatiska personliga egenskaper. Professor Berg är städs en vän för dem han sköter, en vän, hvartill de sjuka

kunna ha den mest oinskränkta tillit. Och därför är John Berg älskad af hög och låg. Och hög och låg sända honom nu de hjertligaste välgångsönskningar.

TVÅ NYUTNÄMDA PROFESSORER VID GÖTEBORGS HÖGSKOLA



PROF. N. E. WADSTEIN.

Den 20 och 21 februari resp. installerades under öfliga ceremonier vid Göteborgs Högskola professorerna *Nils Elis Wadstein* och *Otto Sylwan*.

Professor Wadstein, hvilken efterträder professor Holthausen som lärare i germanska språk, kallades enhälligt af de sakkunnige till denna lärostol från Upsala, där han var docent i nordiska

språk. Prof. W. är född 1861. Han har — heter det i rektors inbjudningsskrift till installationen — icke blott genom det flitiga och förtjänstulla författarskap, h:n en lång följd af år utöfvat, och genom den lärareskicklighet, han såsom docent och tillförordnad professor vid Upsala universitet

ådagalagt, tillvunnit sig Göteborgs högskolas förtroende. Han har äfven under läsåret 1893—94 vid denna högskola uppehållit professuren i nordiska språk på ett sätt, som gifvit högskolan en direktare ertarenhet af hans framstående egenskaper som vetenskapsman och lärare.

Professor Sylwan, född 1864, kommer från Lund som professor Karl Warburgs efterträdare, äfven han enhälligt kallad. Prof.

Sylwans vetenskapliga verksamhet, solid i sin anläggning och rik på nya uppslag och nya idéer, är — ej mindre än hans arbete vid Lunds universitet — en borgen för att vår yngsta högskola här förvärfvat sig en kraft, hvilken skall förstå att göra sig företrädaren värdig.



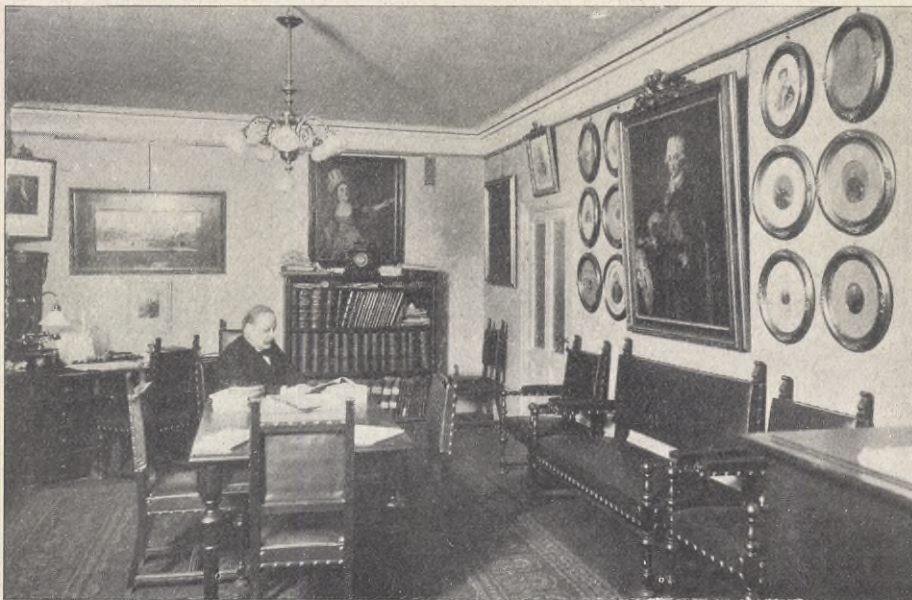
PROF. O. SYLWAN.

STORA OPERAN I STOCKHOLM.

Interiörer från Kungliga Teatern efter fotografier för HVAR 8 DAG af C. K. Thorncliff, Stockholm.

Den 30 nov. 1891 gafs sista föreställningen i Gustaf III:s operahus, som då fått göra tjänst i närmare 109 år, en i sanning respektabel tid för en teater. Arbetena på den nya byggnaden, terrasshuset, där operakällaren är inhytt, började i augusti 1891, men på själfva teaterhuset först i november 1892 och fullbordades desamma 1897 hvad det yttre beträffar.

Det hade blifvit beskärmt en ny arkitekt, hr Axel Anderberg, att utföra ritningarne till det nya operahuset.



ÖFVERSTA BILDEN: Kongl. Teaterns Chef, Öfverintendenten Burén, i sitt arbetsrum.

MELLERSTA BILDEN: Stora Teatern. Fasaden åt Gustaf Adolfs Torg med hufvudentrén.

NEDERSTA BILDEN: Vestibulen med stora trappuppgången.

Han hade vid den 1888 utlysta täflingen för ett nytt operahus i Stockholm erhållit andra priset, och fick sedan i uppdrag att i utlandet ytterligare studera teaterbyggnader. Det förslag, som han sedermera framlade, fastställdes i maj 1891 af K. M:t.

Hufvudstadens nya operabyggnad, som bildar



STORA OPERAN: Kungliga Foyern. Man ser å väggen till höger de af prins Eugen utförda målningarne.

en långsträckt rektangel med kortsidorna åt Gustaf Adolfs torg och Carl XII:s torg samt långsidorna åt Arsenalsgatan och Strömmen, består af tvenne förenade, men dock fullt afskilda hus: själfva teaterbyggnaden med det högt uppstigande scenhuset samt terrasshuset åt Carl XII:s torg med restauranten och butikerna. Hela arealen upptager 6,280 qv. m. med en höjd af 112 m. och största bredd af 64 m.

Stilen är barock. Byggnaden består hufvudsakligen af tegel med puts och är hållen i gulaktig färgton. Sockel, lister, takfall m. m. äro af granit, sand- och kalksten. Byggnadens yttre har icke tillvunnit sig odeladt erkännande. Det förefaller nemligen något stelt och kantigt. Också har folkhumorn haft ett och annat att säga om vår kungliga teaterbyggnad. Den yttre utsmyckningen är helt enkel. Den består hufvudsakligen af fyra allegoriska kvinnofigurer — de olika slagen af scenisk korst — som pryda hufvudfasaden.

Operahusets inre är däremot synnerligen ståtligt och smakfullt. Det är också i hög grad praktiskt ordnad — systemet är fransmannen Garniers — och utomdentligt rymligt, så att i händelse af eldfara, en utrymning af byggnaden bör kunna gå för sig utan all svårighet. Man torde ihågkomma, huru bedröfliga alla rumsförhållanden voro i den gamla operabyggnaden. I akustiskt afseende är den nya operan likaledes mycket lyckad.

Från Gustaf Adolfs torg inkommer man i en af 8 bronsstatyer prydd, 27 m. lång vestibul, hål-



DEL AF SALONGEN MED KUNG-LIGA LOGEN.

len i hvit stuck. Biljettkontoren finnas här. Från vestibulen leder en trappa af snöhvīt marmor och med balustrader af kolmårdsmarmor upp till parketten och första raden. Det är en storartad entré med sina takmålningar af Professor Jungstedt.

Salongen har formen af en förlängd halfcirkel. Den är i medeltal 17,60 m. hög. Dess största längd är 28,75 m. och dess största bredd 24 m. Den har avantscenloger — den kungliga logen, omgifven af korintiska kolonner och särdeles praktfull med guldstickade purpursammetsgardiner är belägen till höger — parkett och tre rader samt rymmer 1,239 åskådare. Salongens väggar äro hållna i dämpad, djupt röd ton, radernas barrierer äro elegant svängda, rikt skulpterade och hållna i guld i olika nyanser. Det hela gör ett praktfullt intryck. Plafondmålningen, föreställande den lyriskt sceniska konsten, är af Victor André.

I plan med första raden utåt Gustaf Adolfs torg, ligger stora foyern. Den upptager fasaden i hela dess längd åt torget och reser sig två våningar i höjden, 26,73 m. lång, 8 m. bred och 10,30 m. hög. Man ser genom fönstren åt stora trappan inåt byggnaden, och på andra sidan har man den vackra utsigten öfver torget. Foyern förtter en fullkomligt glänsande an-



STORA OPERAN: Stora Foyern. Under mellanakterna är denna fylld af en kritisk eller entusiastmerad publik som under lifligt samspråk kollationerar sina intryck af aftonens föreställning.



ARTISTERNAS FOYER.

blick. De utmärkta plafond- och sidomålningarna äro af Carl Larsson. Vidare ses porträtt af konung Oscar samt marmorbyster af Norman och Söderman, Jenny Lind och du Puy. Kronor, möbler och draperier, allt är ovanligt elegant. Också här förekommer en rik förgyllning.

Utåt Strömgatan ligger den kungliga foyern samt en mindre tillhörande salong. Den kungliga logen står na-

STORA OPERAN I STOCKHOLM

turligtvis i direkt förbindelse med den kungliga foyern, och en egen präktig trappa för dit upp från Strömmen. Foyern är prydd med takmålningar af Georg Pauli samt väggmålningar i lätta toner af prins Eugen och en ytterst rik, delvis förgylld skulpturornamentik.

Åt motsatta sidan af den kungliga foyern ligger artisternas foyer, hvilken är hållen i det gamla operahusets gustavianska stil. Från den gamla foyern igenkänner man t. ex. den grönflammiga marmorspisen och artistporträtten, som tillökats med flere nya.



STORA OPERAN : Balettkåren— den ingalunda minst väsentliga faktorn för en operascen.

Scenbyggnaden är fullständigt afskild från hvarje annan del af den vidsträckta byggnadskomplexen. Den har en höjd från scengolf till tagvind af 23,70 m. Källarvåningens djup är 9,70 m. Scenens bredd är 27,80 m. och totaldjupet 27,85 m. Som man finner, är det betydande mått, och när man från scenen blickar ut i salongen, förefaller denna också helt liten!

Scenen omgifves på alla sidor af breda gångar. På den yttre sidan häraf äro klädlogerna belägna. De äro rätt rymliga, men sakna i regeln direkt ljus.

Långt ned i scenhuset, där det vetter åt den gård, som skiljer det från terrassen, påträffas ba-

lettens öfningssal. Denna öfningssal har samma dimensioner, som den del af scengolfvet, på hvilken balett brukar utföras.

I de mot terrassen vettande delarne af scenbyggnaden ligga de för kansliets behof afsedda rummen. Det är sålunda här, som operans högste chef kammarherre Axel Burén regerar öfver sina tabrika och stundom något oroliga undersåtar.

Född den 20 okt. 1842 på Ekeberg i Östergötland, blef B. student i Upsala 1863, aflade sedermera kamalexamen, inskrefs i statskontoret, blef t. f. kammarskrifvare dä 1874 och samma år kammarherre i K. M:ts hof. Han tjänstgjorde som



ELEVER VID BALETTKÅREN: Flere af vår svenska teaters bemärkta kvinnliga förmågor ha tagit sina första steg på tiljan vid »Operans balett».

kammarskrifvare i hoffförvaltningen 1876—90, hvarpå han öfvertog förvaltningen af de k. enskilda fonderna. I sept. 1892 förordnades hr Burén, hvilken har stor finansiell förmåga och därjämte musikaliskt intresse — han blef 1887 Filharmoniska sällskapet i Stockholm ordförande — till chef för k. operan, och han har så småningom lyckats bereda densamma en rätt god ekonomisk ställning. Den nya operabyggnaden har, som bekant, tillkom-

mit genom ett konsortium, hvilket erhöll rätt att utsläppa ett premieobligationslån, af år 1889, å 10 millioner kr. och sedermera ett nytt lån, af 1893, å 3 mill. kr.

Första föreställningen i den nya operabyggnaden egde rum den 19 sept. 1898. Operaverksamheten har sedan dess egt rum på ett i allmänhet tillfredsställande sätt, och allt loftar godt för framtiden.

ALBERT RANFTS JUBILEUM.

Fotografi för HVAR 8 DAG af C. K. Thorncliff, Stockholm.



Alb. Ranft. Svennberg. Riego.
SCEN FRÅN UPPFÖRANDET AF »EN SKANDAL».

Den 19 februari firade Sveriges främste enskilde teaterdirektör sitt 25-årsjubileum som skådespelare. Det var den veckans stora händelse i Stockholm. Ute i »landsorten», där man just bäst minnes dir. Albert Ranft som *skådespelare*, tog man naturligtvis ock med intresse del af den hyllning, för hvilken jubilaren blef föremål från publik, press och personal.

Men grumlom icke fästjublet! Detta var så högljudat och utan tvifvel — ej minst från sjuetternas sida — så uppriktigt, att dir. Ranft har all anledning vara glad öfver denna popularitet, hvilken han under åren förvärfvat — trots den i vår teaterhistoria egendomliga karriär han gjort. För allt som kan anmärkas mot hans göranden och låtanden — ingen förstår sig mindre på en tidning än en redaktör och ingen mindre på teater än en

teaterdirektör! — så har han dock i mångt och mycket höjt svenska teatern. Hvad den »lättare» repertoaren angår har dir. Ranft för *sin tid* i det allseendet näppeligen flere synder på sitt samvete än landets främsta dramatiska scen haft på *sin tid*. Man får »taga det onda med det goda» — och när det goda har varit af så gedigen art, som en stor del af dir. Ranfts inhemska repertoar, är det »onda» förlåtligt och lätt förlåtet. Man öfverser då gerra, som Frans Hedberg sade i sitt högtidstal för jubilaren, med om någon lättfotad sofvagnskontrollör slunkit okontrollerad med!

På jubileumsdagen uppträdde Albert Ranft i en af sina gamla glansroller, Artur i Otto Benzons »En skandal». Stycket verkade en smula förlegadt, men hr Ranfts ungdomliga vigör och glada friska framställningskonst var förundransvärdt densamma.

KONUNG EDWARD VII:s FÖRSTA PARLAMENT.

ENGELSKA KONUNGAPARET ÅKER TILL WESTMINSTER FÖR ATT ÖPPNA PARLAMENTET.

Fotografier till HVAR 8 DAG.



HVAR 8 DAG.

Då sorgeåret efter Drottning Victoria tilländalupit kommer engelska hofvet utan tvifvel åter att glänsa i all sin prakt och framträda ur den tillbakadragenhet som herrskat under den aflidna drottningens långa änkestånd.

Redan nu vid parlamentets öppnande den 14 Februari, visade konungen sin afsikt i detta fall, och hela ceremonien försiggick med all den pomp och ståt som på så kort tid kunde åstadkommas.

Sålunda åkte deras majestäter från Buckingham Palace (öfversta bilden) till Westminster i konung Georg III:s galavagn, ett konstverk som ej varit i bruk sedan 1863, då drottning Victoria begagnade vagnen. Sir William Chambers, som utförde ritningen har lyckats väl i sin allegoriska framställning af

det Brittiska rikets makt. Af de fyra tritoner som uppbära själfva vagnskorgen, äro de främre två framställda som härolder, förkunnande ankomsten af Oceanens herrskare. De fint målade fälten äro utförda af Cipriani samt beteckna »Brittannien» »Industrien» »Historien» och »Konsten». Tre gossar personifiera England, Irland, Skotland och bilda takets afslutning medelst uppbärandet af en krona. Det hela glänser af den rikaste förgyllning och är värdt en närmare granskning för att kunna uppfatta alla detaljer och fint utförda emblemer och attributer. Den ursprungliga kostnaden uppgick till 140,000 kr. — en summa som betydligt ökats genom den senaste reparationen och vagnens vikt uppgifves vara 4,000 kilo.



HVAR 8 DAG.

SÄLLSKAPET W. 6 JUBILEUM.

Bland de ej få ordenssällskap hvilka med Par Bricole som urtyp uppstått i vårt land intager W. 6. en af »rangplatserna». W. 6. har i dagarne firat 50-årsdagen af sin tillvaro under allmän tillslutning från de olika logerna i landet och det är af denna anledning vi gifva bröderna tillfälle här skåda dragen af dess f. n.

främste tjänstemän. Egentligen är W. 6. intet »ordenssamfund»; det kallas också sällskap, inte orden. Hvari skillnaden i själfva verket består, må

vara ordensbrödernas hemlighet. Det är emellertid ingen hemlighet, att sällskapet W. 6. på initiativ af moderlogen i Göteborg på sitt program bl. a. har en vacker välgörenhet, som årligen yttrar sig i beklädandet af ett antal mindre bemedlade barn.

Sällskapet W. 6. stiftades i Göteborg den 13 februari 1851 och har under sin 50-åriga tillvaro utvecklats till att nu omfatta, utom stamlogen, följande broderloger: Norrköping (1856), Stockholm (1859), Sundsvall (1864), Örebro (1868), Kristinehamn (1869), Hernösand (1881), Örnsköldsvik (1890), Halmstad (1891), Luleå (1897). Att sällskapet vunnit en sådan utbredning har till stor del sin grund i att många af dess medlemmar utgjorts af affärsmän, ej minst resande sådana, hvilka för-enat nyttan med nöjet att verka för den goda saken.

Af sällskapets stiftare lever nu endast en, handelsbokhållaren Aug. Paulin i Göteborg. Upphofsmannen till Stockholmslogen var grosshandl. O. Bergqvist. Femtioårsjubileet har i Göteborg firats med en särskildt lysande högtidsdag, till hvilken trenne representanter hade infunnit sig

från hvarje loge, t. o. m. från högsta Norden Stamlogens öfverstyrelse består f. n. af hrr grosshandl. C. Fr. Wærn, styr. mästare, hoffotografen Aron Jonason och dir. Aug. Svalander. Dess arbetsgraders ordf. är grosshandl. C. P. Ekman, hvilken jämte »öfverceremonimästaren» tandläkare

Victor Benzow inlagt stora förtjänster om W. 6. verksamhet, såväl ur sällskaplig som filantropisk synpunkt.

Samtidigt med stamlogens jubileum fick sällskapets hög-

tidsdag i Stockholm en mer än vanligt fästlig prägel därigenom, att Stockholmslogen d. 24 febr. firade sin styrande mästares, grossh. Johan Johanssons 40-årsjubileum som medlem af sällskapet. Den bekante »ordensskalden» recipierades nämligen den 20 febr. 1861 af sällskapets dåvarande ordförande, skriftställaren Frans Hedberg. I anledning af detta jubileum aftäcktes ett af professor Axel Jungstedt måladt porträtt af grossh. Johansson, som därjämte i dagarne fyllt 75 år.



JOHAN JOHANSSON.



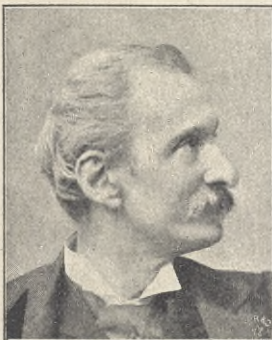
C. FR. WÆRN.



C. P. EKMAN.

Vår moderna tid vill gärna i dessa ordnar eller sällskap kanske se något gammalmodigt, och den »hemlighetsfullhet», som mer eller mindre tillhör dessa sammanslutningar, har ju gifvit en del godt folk anledning till olika funderingar om, hvad alla dessa klubbar egentligen »uträtta för godt». Det må då svaras, att i vår pessimistiskt anlagda tid det är ganska godt om den sociala trefnaden kan uppehållas af sällskap, där det råder »fröjd i hjärtan», mindre på grund af »pokaler» än af de stimulerande andliga förströelser, som där bjudas. Denna sin mission har ock W. 6. förstätt att fylla.

TVENNE UTLÄNDSKA PORTRÄTT FÖR DAGEN.



ZANARDELLI.

Den nye italienske ministerpresidenten.

Zanardelli har som italiensk ministerpresident trätt i spetsen för det efter senaste krisen nybildade kabinettet. Z., hvilken under senare årens politiska tilldragelser i Italien intagit en framskjuten ställning, är en utmärkt jurist. Han är ifrig anhängare af tremaktsförbundet.

General Weyler bekant från Spansk-Amerikanska kriget, har nu att använda sina militära egenskaper mot egna landsmän. Han har nämligen som militär diktator en nästan oinskräkt makt öfver Madrids inneväanare, och under pågående antiklerikala rörelser spelar W. en högst betydande roll.



GENERAL WEYLER.

Militär diktator i Madrid.

DEN STORA FABRIKSBRANDEN I BORÅS.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Wahlström & Ruhlin, Borås.

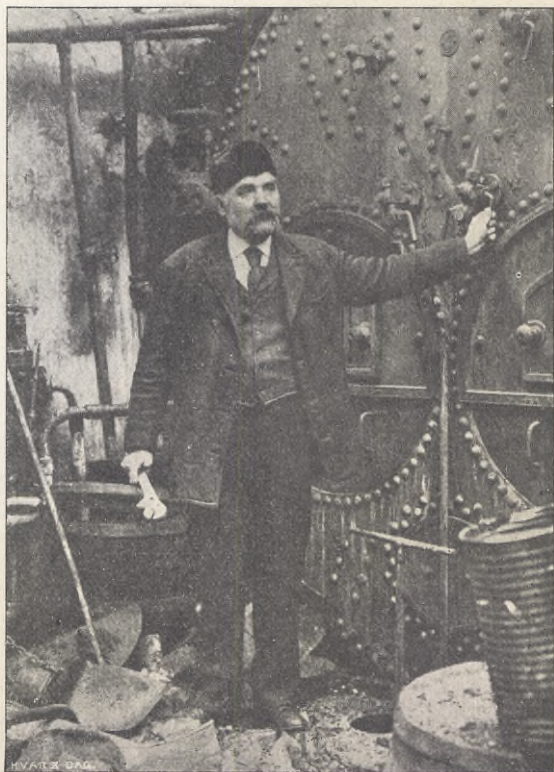


ANNEBERGS FABRIKER EFTER BRANDEN.

Natten till den 16 Februari härjade en stor brand en af den idoga industristaden Borås' största fabriker, Annebergs spinneri. Elden utbröt vid 2-tiden på natten, och efter ett par timmar låg fabrikskomplexen med det nya väfveriet och de dyrbara maskinerna i en rykande ruin. Lycka i olyckan var att en explosion af ångpannorna, tack vare maskinisten Carlssons ansträngning och sinnesnärvaro, hann att avvärfas.

Branden var ytterst häftig, i följd af det högst brännbara materialet — orsaken till katastrofen antages nu ha varit själfantändning af bomullsstoff. Nattvakten har nämligen flere gånger kommit att släcka eldsvådettillbud, som uppstått af sådan anledning. Fabriken var inalles försäkrad för öfver en million kronor. Fabriksarbetet blir gifvetvis liggande nere för en längre tid och närmare 400 arbetare och arbeterskor ha dessvärre blifvit utan arbete genom katastrofen.

En ny fabrik kommer emellertid snart att resa sig här — ty boråsarne äro energiskt och dådkraftigt folk. Och då man hoppas att både ägarne och dess arbetare taga skadan igen — denna skada, som onekligen skall göra vederbörande visare i fråga om vaksamhet mot elden.



MASKINISTEN CARLSSON

som genom en i hög grad berömvärd sinnesnärvaro och med verklig lifsfara lyckades under branden komma in i ångpannerummet och genom öppnande af ventilerna förhindra en ödesdig explosion af de kolossala pannorna.

EN EGENDOMLIG SJÖOLYCKA.

Man kan knappt kalla det här illustrerade missödet en sjöolycka! Ty det inträffade när fartyget låg inne vid varfvet för att repareras. Ångaren ifråga — den gamla Norrlandsbåten »Gustaf Adolf» — råkade ut för den fatala händelsen den 15 februari vid Södra varfvet i Stockholm.

Båten låg där för reparation och skulle just dragas af pontonen, då den tog öfverbalansen i följd af att maskin och panna voro borttagna. Den saknade således nästan all barlast, hvilken annars skulle hindrat »capsizningen».

Emellertid hann man boxera in ångaren till stranden, där den, då detta skrefs, låg till stor del sjunken i isen. Men den torde väl snart vara »på benen» igen för att efter otur:n vid varfvet intaga

sina turer på Norrland — när böljorna åter slå emot stranden.



Amatörfoto. Wulff, Sthlm.

ÅNGAREN »GUSTAF ADOLF», SJUNKEN VID SÖDRA VARFVET I STOCKHOLM.

BILDER FRÅN OXELÖSUND.

Amatörfotografier för HVAR 8 DAG.



VY AF OXELÖSUNDS HAMN, hvaröfver en storartad malmexport eger rum.

Oxelösund är en plats som på senare tiden utvecklats sig med raska steg. Den är, som bekant, ena ändpunkten för Oxelösund—Flen—Vestmanlands järnväg och utskeppningsorten för järnmalmen från Grängesbergs grufvor. Från Oxelösunds hamn exporteras malmen

till Stettin och Rotterdam, för att från dessa platser via Oder och Rhen vidare befordras till järnverken i Schlesien och Westfalen.

Den största ångare, som f. n. går på Oxelösund, är »Skandia», hvaraf vi äro i tillfälle här visa en bild. Den har icke mindre än tio master. I förgrunden på bilden synes järnmalmslager.

*

Närmaste staden från Oxelösund är, som bekant, Nyköping, beläget $\frac{1}{2}$ timmes järnvägsresa därfån.



OXELÖSUNDS HAMN: En tio-mastad ångare för malmexport.

CHARLES GREGOROWITSCH.

Att hr Gregorowitsch är en celebritet af första rangen, är obestridligt och likaså, att han förtjänar att vara det. Ty både hvad skicklighet, studier och uppfattning beträffar, är han gifvetvis »fir-t class», och de toner han framkallar på sitt stolta instrument — detta är i parentes sagdt *icke*, såsom flerstädes i prässen uppgifvits en Guarnerius' utan en Maggini, som tillhört mästaren Vieuxtemps — äro såväl de mest häpnadsväckande kaskader som bedårande, sköna och smältande — man skulle vilja säga af det renaste guld.

Men — där är dock ett men — det ser nästan ut att döma af konstnärens program under sin senaste konsertturné här, som om antingen hans egen smak skulle en smula ha förlackats eller ock, att han något underskattar åtminstone vår musikpubliks fattningsgäfv, då han presterar nästan endast sentimentala romanser eller braskande och tomma virtuosnummer, hvilka äfven med det briljanta utförande han gifver dem, likväl bli blott och bart öronfägnad, något som elektriserar utan att värma eller kvarlämna något djupare intryck.

Det är att hoppas, att den med rätta för sin fenomenala teknik så uppburne konstnären själf inser det riktiga i denna anmärkning, och vid ett kommande besök visar oss, hvad Joachims elev förmår att göra af äfven i andligt afseende mera krafvande ting.

Gregorowitschs konstnärskarriär är för öfrigt lika snabb som lysande. Född i Petersburg 1867 af polska föräldrar, uppträdde han redan vid sju års ålder offentligt och väckte stor sensation genom sitt föredrag af en konsert af David, hvarefter han blef elev vid konservatoriet i Moskwa under professor Besckirsky.

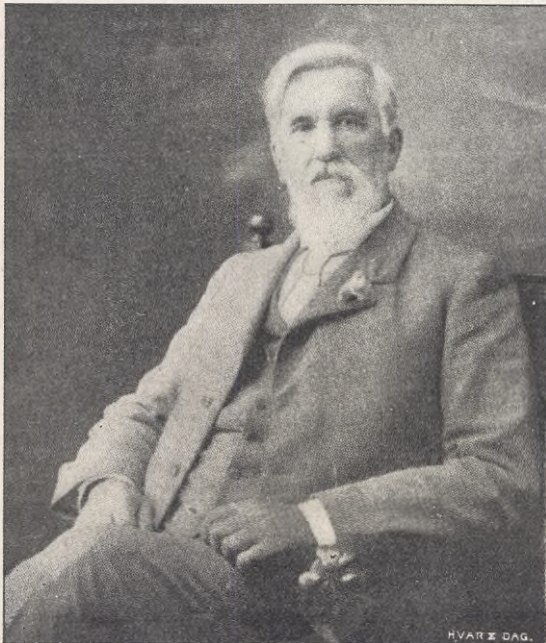
Från 12 till 14 års ålder reste han omkring som »underbarn» och firade redan då kolossala triumfer. Blef så elev af Wieniawski till dennes död, hvarefter han studerade i Berlin under Joachims ledning.

Sedan har han gjort konsertresor öfverallt både i Europa och Amerika samt städse mottagits med det mest entusiastiska bifall; särskildt är han i London högt uppburen för sina utomordentligt formfulländade prestationer.



Foto. Jonason, Göteborg.

ELISHA GRAY. †



H. V. A. R. E. D. A. G.

En af världens mest framstående elektriker, amerikanaren Elisha Gray — ett namn väl bekant för hvarje tekniskt bildad person — har nyligen aflidit. Professor Gray var en man af beundransvärd talang och uppfinnaregeni och hans karriär helt märklig. Han föddes i Bornesville, Ohio, 1835 och började sin lefnadsbana som smed, hvarefter han försökte sig som lärling hos en timmerman och båtbyggare. Så fick han emellertid tillfälle tillbringa fem år vid Oberlin College, och snart gjorde han den ena sinnrika uppfinningen efter den andra. Hans specialitet blef ljudets fortplantning genom elektricitet. Enligt många åsikt är det ock Elisha Gray, och ej Graham Bell, som äran tillkommer af att ha upfunnit telefonen. Men prof. Bells patentansökan råkade ingifvas ett par timmar före Gray's — och så gick Bell segerande ur täflingen.

En af Gray's mera bekanta uppfinningar är telantografen, genom hvilken själfva skriften kan transmittas på elektrisk väg. Hans sista arbete rörde ett system för undervattenssignaler, hvilket utan tvifvel skall bli af stor praktisk nytta.

» SJÖBJÖRNAR. »

Af W. W. Jacobs. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

II. ETT EXPERIMENT.

Besättningen hade arbetat hela natten och ett godt stycke in på söndags morgon för att få *The Foam* klar, och nu, kl. 10 f. m., hvilade yxorna och däckets var nyskuradt. Skepparen och styrmannen stodo och sågo tidvattnet stiga så långsamt öfver den jämna Thames' gyttja.

»När kommer hon?» frågade skepparen med ett lättfullt ögonkast uppåt varfvet.

»Omkring half elfva, sa' hon», svarade styrmannen. »Det är mycket vänligt af er att rymma ut er hytt och låta henne få den.»

»Ingenting att tala om», sade skepparen med eftertryck. »Jag har träffat er hustru ett par gånger, George, och jag måste säga, att en trefligare kvinna att språka med och föra sig behagligt har jag sällan sett.»

»Jag säger detsamma», sade styrmannen, »det vill säga om er hustru.»

»Den karl», fortsatte skepparen, »som låge i sin bekväma hytt, George, och låte en dam försöka göra sin toalett på en brits eller en kista, den borde verkligen skämmas.»

»Ja, ni förstår, d'ä' allt de' där bagaget, som dom har med sig», sade styrmannen och fyllde så sakta sin pipa. »Jag kan inte förstå, hvad de göra med allt. Så fort som min gamla galanta bestämt sig för att fara med på en tripp, hvad gör hon? Jo, går ned Commercial Road och köper en hatt vida öfver hennes stånd.»

»De äro likadana allihop», sade skepparen, »min är det lika illa med. »Hvad vill den där pojken?»

Pojken gick ut på kanten af piren och svarade för sig själf.

»Hvem ä' kapten Bunnett?» frågade han i gäll ton.

»D'ä' jag, min gosse», sade skepparen och såg upp.

»Jag har ett bref till er», sade pojken och räckte fram det.

Skepparen sträckte ut handen och tog det. Sedan han tagit del af dess innehåll, strök han sig öfver skägget och såg på styrmannen.

»Det rågnar aldrig, utan öser ner», yttrade han bildligt.

»Hvad är på färde?» sporde den andre.

»Här kommer nu min gumma», svarade skepparen, »och säger, att hon håller på att göra sig färdig så fort hon kan, och att jag inte får på några vilkor ge mig af, förrän hon kommer.»

»Det var kitsligt», yttrade styrmannen, som kände på sig, att man väntade, att han skulle säga något

»Det föll mig aldrig in att tala om för henne, att er hustru skulle komma med», sade skepparen. »Hvar vi ska' härbergera dem båda, det vet inte jag. Jag förmodar det är riktigt säkert, att er hustru kommer?»

»D'ä' säkert», sade styrmannen.

»Ingen utsikt till att hon har ändrat sig?» menade skepparen med bortvänd blick.

»Inte nu, när hon fått sin hatt», svarade styrmannen. »Jag förmodar, att det inte är någon utsikt för, att er hustru ändrar sig?»

Skepparen skakade på hufvudet. »Det är ju alltid en god sak», sade han i hoppfull ton, »att de få trefligt sällskap af hvarandra. Nu få de dela

hytten. Det är tur, att min hustru inte är så stor som er.»

»Vi kunna få oss en whist på fyra man ibland», sade styrmannen, i det han följde med skepparen under däck för att se efter, hur man skulle kunna skaffa rum.

»Trångt om saligheten, men om sänjan är god så . . .», sade den andre.

Två droskor kommo framkörande i nästan samma ögonblick, medan männen voro under däck. Mrs Bunnett's kusk hade knappt stapplat bort till piren med hennes bagage, förrän mrs Fillson's kom med hennes. De två damerna, som voro alldeles obekanta, betraktade hvarandra nyfiket, och sågo ned på *The Foam's* tomma däck.

»George!» ropade mrs Fillson, i det hon höjde rösten nästan till ett skrik för att öfverrösta ånghvisslan på den bredvid liggande ångaren.

Det var kanske olyckligt att de båda cheferna på skonaren buro samma högligen respektabla förnamn.

»George!» ropade mrs Bunnett med en indignerad blick på den andra damen.

»Ge-orge!» skrek mrs Fillson och återgäldade hennes blick med ränta.

»Hm, sicken en!» sade mrs Bunnett för sig själf, men inte alldeles ohörbart.

»GEORGE!»

Intet svar.

»George!» ropade båda damerna samtidigt.

Ändå intet svar, och de gjorde en ännu högljuddare anstränging.

Det fanns ännu en George ombord, i skansen, och eggad af sina nyfikna vänner därnere, kom han uppkrypande och betraktade de fagra duettisterna med stora ögon och gapande mun.

»Hvad vill ni?» sade han till slut i sömning ton.

»Vill ni vara god säga till kapten Bunnett att hans hustru, mrs Bunnett, är här?» sade denna dam, en liten, mager kvinna med skarpa, svarta ögon.

»Ja, mum», svarade gästen och skulle skynda i väg, då mrs Fillson kallade honom tillbaka.

»Vill ni vara snäll säga mr Fillson, att hans hustru, mrs Fillson, är här uppe?» bad hon i höflig ton.

»All right, mum», svarade pojken och gick ned för att meddela den angenäma nyheten. Båda äkta männen kommo i en fart upp på däck och en hastig blick var nog för att visa dem situationen.

»Goddag, kapten Bunnett, sade mr Fillson med ett smäktande leende.

»God morgon, min fru», sade skepparen, i det han sökte undvika sin hustrus ögon.

»God morgon, min fru», sade mrs Fillson, i det hon satte sin nya hatt tillrätta med sina fingerspetsar.

»God morgon», sade mrs Bunnett i kylig och nellåtande ton. »Ni har kommit hit med några småsaker åt er man, förmodar jag?»

»Hon skall fara med oss», skyndade skepparen sig att kasta in för att få saken undanstökad. »Vänta ett halft ögonblick, så skall jag hjälpa er ner.»

Han gick fram till relingen och hjälpte dem båda ned på däck, och med ett storartadt försök till en munter konversation gick han i teten ned under däck, där han under en betydelsefull tyst

nad, förklarade att damerna skulle få dela hytten mellan sig.

»Den är ganska stor, när man ser sig omkring», inföll skepparen och lade hufvudet på sidan för att se efter, om skrubben såg rymligare ut på det viset.

»Tre skulle nog kunna få rum», sade styrmannen djärf.

Ännu hade damerna icke yttrat något, men mrs Bunnets kinder visade på oväder, på ett sätt som ej bådade något godt för hennes man. Det var endast plats för en koffert i hytten, och genom skyndsam påpasslighet hade mrs Fillson fått in sin först. Sedan hon satt den i säkerhet där nere, gick hon upp på däck för att titta sig omkring.

»George», sade mrs Bunnett häftigt, så fort de voro ensamma.

»Ja, min vän.»

»Skicka i väg den där kvinnan hem», befallde mrs Bunnett skarpt.

»Det kan jag inte», blef skepparens bestämda svar. »Det är ditt eget fel. Du skulle ha talat om, att du ämnade komma med.»

»Åh, jag vet nog, att du inte ville, att jag skulle komma med», sade mrs Bunnett, och till och med rosorna i hennes hatt började darra. »Styrmannen han kan tänka på lite förströelse för sin hustru, men jag kan stanna hemma och laga dina trasor och hålla huset snyggt. Ja, jag vet, säg du ingenting!»

»Nå, det är för sent att ändra saken», sade hennes man. »Jag måste gå upp nu. Du gjorde bäst i att komma ned.»

Mrs Bunnett följde med honom upp på däck och intagande position så långt från styrmannens hustru som möjligt betraktade hon med den överlägsna minen hos en ägare sjömännens manövrer under affärden. Det blåste en god västlig, och sedan seglen voro väl hissade, stod hon bredvid sin man, som pekade ut de olika föremålen af intresse längs flodstränderna.

Ännu vid middagstiden voro de midt i tät trafik, hvarför skepparen till sin hemliga tillfredsställelse kunde skicka ned styrmannen för att göra *les honneurs* vid bordet. Han kom upp blek och förskrämd, och när skepparen fick syn på honom ryckte han betydelsefullt på axlarna.

»Intet gräl?» halvhviskade skepparen ängsligt.

»Inte precis gräl», svarade styrmannen. »Men ni kan kalla det hugg.»

»Jag förstår», suckade kaptenen.

»Ja, annars får ni höra det vid tédags», sade styrmannen. »Jag tänker inte sätta mig ensam med dem där nere igen. Tro inte det. — Om ni frågade mig hvad jag ätit, skulle jag inte kunna tala om det.»

Han makade sig undan en smula, när hans bordssällskap kom upp på däck. Befälhafvaren på *The Foam* beslöt att taga tjuren vid hornen ropade båda till sig och pekade ut för dem de olika förbifarande seglarnes vackra sidor. Midt under konversationen gick hans hustru sin väg och lämnade den olycklige mannen ensam med mrs Fillson, hvilkes ansikte fick ett uttryck, som lifligt påmint om de bästa bilder från martyrnernas tid så snart mr Bunnett betraktade henne.

Vid tébordet sutto männen mycket slutna. Mrs Bunnett räckte mrs Fillson hennes té utan att se på henne, ett exempel som mrs Fillson följde genom att räcka mrs Bunnett smör och bröd. Men när hon tog tillbaka korgen, var den tom, och mrs Bun-

nett, skummande af raseri, sysselsatt med att plocka upp skifvorna ur knäet.

»Åh, så ledsamt», sade mrs Fillson.

»Det tror jag inte ni tycker, min fru», svarade mrs Bunnett häftigt. »Ni gjorde det med afsikt.»

»Se så, se så!» kom det så svagt från de båda männen.

(Forts.)

»DEN MODÄRNA DRAMATIKEN».

Fotografi af Aron Jonason, Göteborg.

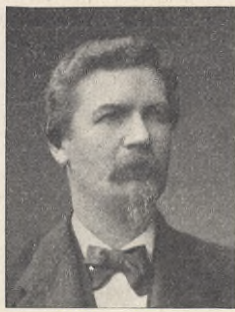


»Den gyllene leygöken», den i Stockholm ofantligt populära revyn från sista sommaren, har omstufvad gått mer än 50 gånger å Folkteatern i Göteborg, där den lockar fulla hus kväll efter kväll. Vi tro dock, att det här är mindre revyn i sin helhet än en af de uppträdande, fröken *Gerda Thomé*, som är den stora attraktionen. — Hon framställer sålunda »den modärna dramatiken» med dess snart sagdt oundgängliga »afklädningscener». — Det är dock icke det oenkligen pikanta i en dylik scen, utförd af en så vän framställarinna som fröken T., som här tjsar alla, och skaffar henne icke endast beundrare, hvad som vore mindre märkvärdigt, utan äfven beundrarinnor i mängd. — Med enkelhet, naivitet och oskrymtad kvinnlighet har hon vunnit sin lilla triumf, som vi hoppas skall efterföljas af flera, kanske mera värdiga den verkliga dramatiska begåfningen hos den unga skådespelerskan.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI



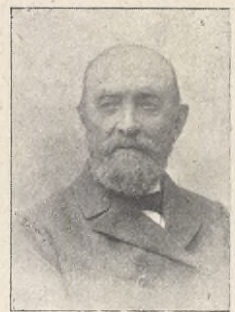
A. M. ROSENQUIST.



P. E. SIDENBLADH.



WILHELM STRÅLE.



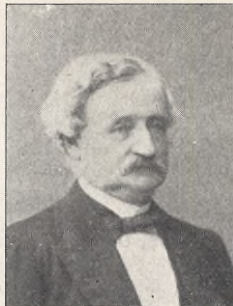
BERNH. E. JEANSSON.



K. J. GEZELIUS.



PER. H. PYHLSON.



A. H. E. FOCK. †



LARS PEHRSSON. †

FÖDELSEDAGAR. Härads höfdingen i Sunnervikens domsaga af Göteborgs och Bohus län *Axel Mauritz Rosenquist af Akerskullt* fyllde den 4 sistl. februari 86 år. Den vördade äldringen, som alltjämt kan glädja sig åt god kroppslig och andlig hälsa, har i dagarne varit domhafvande i Sunnervikens domsaga i precis 45 år.

Den utmärkte statistikern, öfverdirektören och chefen för Statistiska centralbyrån, fil. dr. *Per Elis Sidenblad*, fyllde den 19 febr. 65 år och ingick sålunda i pensionsåldern. S. har på grund af sin stora skicklighet tagits i anspråk för många komitéarbeten och ansvarfulla förtroendeuppdrag.

85 år fyllde den 22 februari f. d. landshöfdingen i Stockholms län *Wilhelm Stråle*. Landsh. Stråle, en af hufvudstadens mest bekanta och populära personligheter, kan glädja sig åt för den höga åldern goda själs- och kroppskrafter.

Den 25 februari fyllde kamrer *Bernh. E. Jeansson* i Kalmars 75 år. Kamrer J. är den äldste medlemmen af en slägt, hvilken gjort den största insats i staden Kalmars affärlif. Personligen har han särskildt genom att offra mycken tid och krafter åt välgörenhet förvärfvat sig tack och vördnad.

EN VACKER LÄKAREKARRIÄR. Till förste stadsläkare i Göteborg efter framlidne dr. Benckert har utsetts dr. *K. J. Gezelius*. Dr. G. har gjort en ovanligt hastig karriär. Född 1866 blef han med. licentiat i Upsala 1897. Våren 1900 2:e läkare vid Sahlgrenska sjukhuset, kallades G. ej fullt ut ej därefter till högsta väktare öfver sundheten i rikets andra stad.

AFSKED. För någon tid sedan erhöill postmästaren *Per Henric Pyhlson* begärdt afsked efter ett halfsekelslängt arbete vid Halmstads postkontor. Samvetsgrannt nit och aldrig svikande plikttrohet — se där det vackra vitsord hr P. från alla håll mottagit för sin verksamhet i postverket.

DÖDSFALL. Kanslirådet frih. *A. H. E. Fock* afled i Stockholm den 19 febr. 82 år gammal. Med denne mans bortgång slutade ett mer än vanligt verksamt lif. Han skulle först bli militär, men fans snart sin håg mera ligga åt vetenskapen. Han blef 1853 professor i fysik vid d. v. Teknologiska institutet. 1870 kom han in på ämbetsmannabanan som chef för bränvinskontrollbyrån. I kommunala och politiska värf var F. flitigt använd. Bl. a. generalkommissarie vid den första utställningen i Stockholm 1866. I flere år var frih. F. en af Andra kammarens mest bemärkte män.

Den 9 febr. afled i Kristianstad kamreraren i Nya sparbanken *Lars Pehrsson*, nära 54 år gammal. Genom hans bortgång beröfvades Kristianstad en framstående kommunal förmåga, som utmärkt sig i offentliga uppdrag.

E. o. hofrättsnotarien jur. kand. *E. Lecsinsky* afled hastigt den 12 febr. i Upsala. Född 1861 hade han under sin korta verksamhetstid tillvunnit sig stort förtroende som advokat.

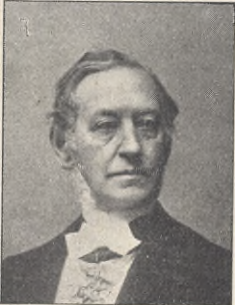
Bruksägaren *H. P. W. Gahn* afled i Stockholm den 15 februari i en ålder af 80 år. G. aflade hofrättsexamen i Upsala 1842 och genomgick sedan Falu bergsskola. Han blef 1870 ensam ägare af Käfalla bruk samt sedan af flere andra bruk. Han bevistade de fyra sista ständsriksdagarne och var sedan ledamot af Första kammaren 1875—1892. Han åtnjöt ett stort anseende och hedrades med många allmänna uppdrag.

Den 8 febr. afled i Malmö ingenjör *A. H. Djursson*. Ingenjör D. hade gjort sig känd som en i sitt fack mycket ansead tekniker. Senast var han biträdande ingenjör vid tredje distriktets banafdelning.

Fru *Ottilia Charlotta af Sillén*, maka till f. presidenten i statskontoret O. F. af Sillén, afled den 14 febr. i Stockholm vid 71 års ålder. Hon var en begäfvad kvinna, varmhjärtad och fint musikaliskt bildad.



E. LECZINSKY. †



H. P. W. GAHN. †



A. H. DJURSSON. †



OTTILIA C. af SILLEN. †